

JÁHEN v kamionu

Otázky kladl František Jakubec ml.

Táta. Děda. Jáhen. Jaderný inženýr. Kamionář. A budete se divit, všechny tyto „osobnosti“ spojuje jeden člověk – František Hodinka, kterého jsem požádal o rozhovor. A protože je František řidič, budeme si spolu povídat přimo v kamionu. Naskočil (teda vyškřábal) jsem se do kabiny, František nastartoval a vyrazili jsme. První, co mne zaujalo, byl pověšený růženec a obrázky svatých. Trochu netradiční pohled...

mo v kamionu. Naskočil (teda vyškřábal) jsem se do kabiny, František nastartoval a vyrazili jsme. První, co mne zaujalo, byl pověšený růženec a obrázky svatých. Trochu netradiční pohled...

Františku, vidím tu růženec a obrázky svatých. Evangelizuješ někdy kamionáky?

Za kolegy se modlím. Když jsem se jim představoval, řekl jsem, že jsem jáhen. Oni hned začali googlit, co to znamená. A občas přijdou a ptají se mne na věci kolem víry. Nejlepší evangelizací je žít poctivě svoji vírou. Chodit do kostela, víry se zastat, když je třeba. Snažím se být lidem blízko a naslouchat. Mám pocit, že si dnes málo nasloucháme.

Když tě tedy nevzali na mašinfiru, co jsi dělal dál?

Rodiče říkali, že jsem se dobře učil, zda nechci zkusit vysokou školu. Nakonec jsem se rozhodl vyrazit na VUT do Brna, kde jsem vystudoval specializaci jaderná zařízení. Následně jsem dostal nabídku, abych se stal vedoucím spouštění jaderného reaktoru v Temelíně. V den, kdy jsem měl odjet podepsat pracovní smlouvu, jsem byl u nás

jsem se k ní až na vysoké škole, když mi jeden kamarád dal do ruky Nový Zákon a řekl mi, ať si to přečtu. Pak jsem začal chodit do společenství. Ministrovat jsem nakonec začal na vysoké škole.

Proč ses stal trvalým jáhnem?

Asi jsem o tom hodně přemýšlel, už když jsem byl u salesiánů. Že by to byl takový přirozený další krok. Ale byl jsem tehdy na to příliš mladý. Až o asi 25 let později, kdy mi bylo 48 let, mne oslovil náš farář, že se na poradě bavili, že by bylo fajn mít trvalé jáhny. Jestli bych do toho šel. A tak jsem nakonec začal studovat teologii, a když jsem udělal bakalářské studium, byl jsem vysvěcen na trvalého jáhna.

Proč si myslíš, že jsi k tomu byl povolán?

Víra je pro mne od té doby, co jsem ji našel, základ. A myslím, že i jáhenství bylo Boží volání, a tak jsem na něj odpověděl. Vedlo mne k tomu i to,

že mohu podávat svaté přijímání a že mohu lidem žehnat. A samozřejmě i všechny další záležitosti. A jáhnem jsem i za volantem – modlím se růženec, jsem s lidmi, kteří mi zavolají...

Před chvílí jsme viděli těžkou bouračku kamionu, přemýšlíš někdy nad smrtí?

U salesiánů jsem zažil pravidelná cvičení šťastné smrti. A snažím se i za volantem žít mé křesťanské povolání. Proto jsme se také hned za řidiče pomodlili Zdrávas Maria.

Ministroval jsi?

Byl jsem pokřtěný, když mi bylo 17 dní. K víře jsem ale vychovávaný nebyl. Dostal

Odkud pocházíš?

Pocházím z Prostějova a mám jednoho brácha, který je o 12 let mladší. Jako malého mne bavily vlaky, rád jsem fotografoval, dělal jsem lodní a železniční modelářství. Měl jsem i vlastní motokáru a první jsem dostal už ve čtyřech letech. Dělal mi ji tatínek. Jen neměla brzdu. Dokážeš si asi představit ten strach, když jsem s tím poprvé jel. V devíti letech jsem dostal druhou motokáru, která měla tak výkonný motor, že jsem mohl jet i 80 km/h, ale to jsem měl zakázáno. A v deseti letech jsem poprvé řídil auto.

Takže jsi už od malička tíhl k automobilismu?

Vůbec ne. Nejprve jsem se vyučil na střední škole mechanikem silnoproudých zařízení, protože jsem se chtěl stát strojívedcem. Moc jsem o to stál. Jenže na jednom z posledních lékařských vyšetření mi doktor řekl, že nemám dobrý barvocit, a kvůli tomu nemohu toto povolání vykonávat. Tehdy se mi zbořil celý můj svět, cíl, kterého jsem chtěl dosáhnout.



Jak se z tebe stal řidič kamionu?

Majitel předešlé firmy, kde jsem pracoval, mě oslovil, abych se stal ředitelem. Jenže já tu ambici nemám a necítil jsem, že bych od mého předešlého ředitele k tomu byl připraven. Došel jsem tehdy za nejmladším synem s dotazem, co by řekl na to, kdybych začal jezdit s kamionem. A on mi řekl: Tati, jestli chceš, tak to zkus! To mi dodalo odvahy. Díky tomu jsem našel skvělou partu lidí, která mne naučila žít přítomnost. Jako projektant jsem neustále žil v budoucnosti,



pořád jsem přemýšlel, jak něco bude. Kdežto na kamionu jsem tady a teď. A mimoto vidím kus světa.

Není to monotónní práce?

Pro mne není. I když jedeš po dálnici nebo v koloně, tak často něco řešíš, musíš se řízení věnovat. I když mám tempomat a automatické řazení, stejně to vyžaduje sledování provozu a někdy vše vypnu a řídím manuálně.



Co tě na tomto konkrétním modelu kamionu baví/nebaví?

Bezkonkurenčně se mi líbí výkon a tichost motoru. Po stránce jízdních vlastností je to skvělý stroj. Co mne mrzí, to jsou vnější zrcátka, protože jsou pořád špinavá a musím je často čistit, abych dobře viděl okolí kamionu.

Jak naplňuješ čas při řízení?

Většinou se modlím růženec – říkám tomu celodenní růženec. Spočívá to v tom, že ho počítám orientačně a moc neřeším, zda je to deset zdrávasů. A nebo si rozjímám nad evangelními texty, díky čemuž si mohu připravovat kázání.

Co bys doporučil druhým, kteří by uvažovali o službě v církvi – jáhenské službě?

Pomocí společenství – farnosti – rozlišovat. Jestli vás k tomu zve farnost – druží. Nemělo by to vycházet z člověka samého, ale ta potřeba by si vás měla najít. Člověk by se také neměl brát moc vážně. Jsme katolická církev, každý jsme jedinečný a měli bychom i druhé přijímat takové, jací jsou. A ukazovat jim, jak žít lásku.

Co bys popřál ministrantům – našim čtenářům?

Mějte radost a nadšení, které k mládí patří. Mějte své sny a jděte si za nimi. Život každého z vás má smysl. Bůh vás má rád. A v životě, když se nebudete bát, můžete vykonat mnoho dobrého!

Františku, moc děkuji za povídání s tebou a velmi klidnou jízdu. Která uběhla mnohem rychleji, než jsem čekal. A vyprošuji mnoho bezpečně ujetých kilometrů.

Františkovy myšlenky, které mne při rozhovoru zaujaly:

Bůh k tobě nepřichází, protože se modlíš. Bůh je stále přítomen ve tvém životě.

Bůh nás volá k věcem, které nás přesahují.

Rada mého tatínka: Nikdy si nemysli, že umíš řídit.



František Hodinka, 55 let.

Ženatý, pět synů, dvě dcery, devět vnoučat.

Knihu, kterou by doporučil: Ilustrovaná bible – je skvělá tím, že formou komiksu z příběhu Starého Zákonu vytáhne to hlavní.

Oblíbený film: Blahoslavený Duns Skotus.

Oblíbený citát: Bože obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni. (Žalm 80)

Největší výzva na ministrování: Ať ministrant udělá, co má, ale nestrhává na sebe pozornost. Tedy dělat všechno, co je třeba, ale jen to, co je skutečně potřeba.



Foto: Robin Aron, Magnus Fajner - Volvo; Archiv Františka Hodinky